

LA OPINIÓN

PERIÓDICO DEMOCRÁTICO

Número suelto 10 ets. : Saldrá todos los domingos : Trimestre 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción y Administración
PLAZA GANADO, 37

No se devuelven los originales

Política • Literatura • Artes • Ciencias • Teatros • Deportes • Anuncios

Número extraordinario

Hoy es Navidad : la Fiesta del Hogar. El mundo entero eleva hoy sus cánticos saludando al Redentor. Hoy todos los pueblos celebran la fecha gloriosa del nacimiento de Jesucristo. Y hoy, que es día de fiesta, de paz y de alegría en todos los hogares, nosotros, jóvenes irreflexivos e irreverentes algunas veces, queremos que esa alegría entre también en la Casa de los desvalidos. El producto íntegro de la venta de este número lo destinamos para comprar turrones para los asilados de esta villa. Es bien poca cosa nuestra ofrenda; pero esos turrones, esas golosinas, quizá eudulcen un poco las amarguras de los ancianos, de los desheredados que se albergan en nuestro Hospital Asilo.

Nuestro deseo hubiera sido hacer un número verdaderamente extraordinario, pero la falta de tiempo lo ha hecho imposible. Esto es cuanto hemos podido hacer. Ahora que nuestro pueblo responda, como siempre, prodigando generoso su óbolo para el aguinaldo de los que sienten el frío de la ancianidad y de la indigencia.

Y a nuestros lectores y a los colaboradores todos, esta Redacción saluda en este día de Fiesta.

L'Eternitat d'un Dia

Nadal. Commemora l'humanitat la data gloriosa en que l'amor diví, l'amor absolut, etern i il·limitat, prenent forma tangible, neix entre 'ls homes adoptant naturalesa finita.

Manifest des de la creació; preexistent a la creació mateixa, l'amor diví, pel voler del qual totes les coses foren portades a realitat present o a futura realitat, es ja una epifania, es una visió manifesta a tots els humans, des de 'l jorn que en'la pobra establí de Bethlem, Jesús inicia, amb la seva peregrinació sobre la terra, la seva vida temporal pera difondre, amb el seu sacrifici i la redempció que porta amb sa pròpia passió i mort, una alenada de l'eterna vida.

* * *

Perdurable, etern, si cap lo etern en la limitació de l'humana vida, l'amor que tots sentim, que tots havem de difondre a favor dels

desvalguts, pren avui formes tangibles pel bell gest d'una joventut sempre generosa.

Nadal voldrà dir, avui, alegria en la casa dels humils, i el goig dels sentits, que 'ns varen ésser oferts com instrument pera comprendre les altes i nobles delectacions espirituals, farà glatir el cor dels vellets i dels menesterosos, al compàs de l'amor que a tots inspiren i que avui 's farà visible en una epifania, en una manifestació de l'amor del poble.

* * *

Jesucrist, complerta sa missió terrenal, morí en el temps pera reviure en l'eternitat. Passió i mort foren sacrifici, però també redempció.

* * *

L'ofrena d'avui serà també efímera. Fem-la perdurable, amb el sacrifici nostre, que serà pera tots amorosa redempció.

Josep Coma

NAVIDAD

Dos lágrimas

Al Gran Maestro Jesucristo

Día de Navidad. Bello día que has quedado grabado en mi memoria con impresión tan fuerte, dejando en las páginas de mi vida una huella tan profunda, que ya no puedo confundirte con los demás días del año, tristes o indiferentes; y es que tú cada vez que pasas dejas rastro de gozo y de alegría, y por eso te distinggo, por eso; por que la alegría suele pasar como el águila, muy alta, y en el día de Navidad viene a besarnos.

Y es verdad, es verdad que nos besa la alegría; cómo que entonces el mundo es todo amor!

Hoy la oración se asoma a los labios de los hombres y el que no reza, al menos piensa en Él y con Él, con aquel *manso cordero* símbolo y personificación del sacrificio.

Hoy hace años que nació el Hijo de Dios y hoy es el día preciso en el cual nosotros nos debemos examinar y compararnos con aquel Ser (perfectísima perfección) para que veamos claramente que a su lado nuestro modo de ser y nuestros actos son imperfecciones imperfectísimas, y así quizás nos enmendaremos algún defecto, tal vez añadiremos un grano de bondad a nuestros corazones de hombre, corazones ingratos, ególatras corazones que alimentan sin cesar a la fiera aniquiladora de toda obra buena, fiera 'de cien cabezas, monstruo asqueroso, causante de los grandes trastornos sociales, que se apellida Egoísmo.

Hoy, al recordar la Gran Tragedia que se desarrolló al pasar por la tierra el Hijo de Dios hecho hombre, que es cuando pasó la Humildad, la Caridad, la Compasión y el Amor, hemos de sentir rodar por nuestras mejillas una *lágrima de resignación* viendo que nuestras penas son una chispa diminuta al lado de la Gran Tragedia de aquella Divinidad, volcán de sufrimientos.

Cuando nació el Hijo de Dios el Amor meció a la Tierra y la Alegría la besaba y hoy que

hace años del gran acontecimiento, por eso se repite el magnífico espectáculo.

Por todas estas consideraciones debemos acompañar la lágrima de resignación con otra de alegría y será la ofrenda humilde que podremos mostrar al Gran Mártir; será el recuerdo de gratitud que cristaliza en dos diáfanas lágrimas.

E. M.

En Farrerons

Tot era blanc: la plana, les serres veïnes; les alteroses montanyes de Sant Bartomeu, Montornés i el turó de Montcada eren atapaïdes de neu; més ensà, els xiprers del cementiri s'havien posat la blanca caputxa; la plana del carril era tota ella un immens llençol blanc atiborrat de clapes estranyes, i els camps de l'hospital feien goig, de veure-ls atapaïts de ramells de vert i blanc, sobressortint de la blancor encatificada que havia esborrat les eres i els caminals que proveeixen de verdures tot l'any el rebost de la Santa Casa.

El dia s'havia llevat serè, esplèndid, després de la forta nevada; el sol irradiava els seus raigs d'or i, fonent la neu, atenuava el fret, que era intens i s deixava sentir amb tot el seu esclat, com sempre que el vell Montseny ens envia, lluint el seu mantell blanc que el cobreix dels peus fins a la clepsa, aquell ventet fi, que s'fica sempre tant endintre.

En Farrerons se guaitava el paisatge, embadalit; i se li veia reflectir en els seus ulls una fonda tristesa.

Mirava la blancor de les teulades, les crestes blanquinoses de l'alt campanar; escoltava el tritllejar de les campanes convidant a l'ofici solemne i entre-mig d'aquella solitud el pensament se li anava enllà d'enllà del temps transcorregut en la seva ja llarga carrera d'alegries, de tristesses i de miseries que el cor-prenien, i encara que arredossat en un recó fruïnt la tebior del sol, fredes esgarrifassens envoltaven tot son cos i li arribaven forsa ben endintre.

— ¡Nadal! — deia, entre dents, — ¡Nadal!... ¡Que es trist el Nadal del pobre! ¡I més trist, encara, pel pobre que, com jo, l'ha gosat entre-mig de tant venturoses alegries! — I dues llàgrimes amargantes rodolaren cara avall del pobre Farrerons.

— ¿Que qui era, en Farrerons? — Un de tants que en el trágol del món els toca ballar amb la lletja.

Havia tingut el seu benestar: esposa, a la que estimava amb tota l'ànima; família, que era el seu encant, les seves il·lusions i les seves esperances. Revessos de fortuna el van deixar pobre; va haver de lluitar contra tot i contra tot-hom; va perdre, un a un, els fills, va perdre a l'esposa; ho va perdre tot, fins les ganes de treballar. Sol, trist i vern, anava, com les fulles, d'ací i d'allà ont el vent de la vida se l'enduïa; una ànima pietosa el va portar a la Santa Casa.

No feia encara un any que hi era i sempre sol, amb els seus recorts tristos. Totes les monges l'alentaven; la Superiora li ballava l'aigua als ulls. En Farrerons ja les agraià, ja, aquelles fineses, però no hi podia fer més: la tristesa se li havia arrapat al cor i, com l'eura a l'olm, més tart o més dejorn havia de cor-secar-lo.

Ja volia recordar-les les hores de tranquil·litat passades allí, bo i entretenint-se en les feines de l'horta; ja feia esment de la vida, en

cert modo regalona; de molts dels seus companys, que s'havien sapigut sobre-posar a les miseries de la vida; però ell no hi podia fer més: tot li feia pena, i el seu desig era estar sol, pera anar esgranant el rosari dels recorts que desfilaven pel seu cervell en professó vertiginosa.

En el seu temps de joventut havia escrit versos i proses pels diaris de la vila; més ara, que això li hauria servit d'algun conhort entre tanta tristesa, no sabia coordinar cap pensament i les idees que brollaven en son cervell eren sols focs-follets que s desvaneixien al moment d'anar a prendre forma.

¡Pobre Farrerons!

Els companys de penes i fadigues varen anar-lo a buscar an el seu recó predilecte, ja bon xic refet a l'escalf del sol radiant. Era l'hora de dinar.

— ¡Dinar de Nadal! — li deien. — ¡Fins menjarem pollastre! ¡De tot, Farrerons; de tot i forsal! —

I en Farrerons se li mirava bo i pensant: ¡Ells si que són feliços!

I varen dinar esplèndidament. ¡Era Nadal! ¡La Festa grossa de l'Humanitat! També hi ha qui se'n recorda dels pobres, en alguna diada! I allí, davant del pessebre, tot eren alegries, alegries conformades; d'aquelles que no més ho són de part de fóra. En Farrerons se li mirava i pensava: Pot-ser també un dia estaré alegre!...

Tot d'un cop varen arribar uns nois amb grans assalates acurullades de turrons i neules i amb una cistella plena d'ampolles amb etiquetes que de lluny assenyalaven els vins que en els seus dins portaven.

En Farrerons s'ho mirava encuriós.

La Superiora els va rebre el present, amanyagant-los i donant-els-en les gràcies més expressives, en nom dels seus assilats.

L'alegria també anava a curull, i eixia pels ulls, guspirejant, i pels llavis, amb esclats riillers dels que ja llepolien el present encisador.

Una tarja que anà a parar davant per davant d'ont era en Farrerons deia: «La Redacció, col·laboradors i compradors de *La Veu del Poble*, als seus germans assilats».

En Farrerons se va commoure, i assaborint un trocet de turrons, va exclamar:

— ¡Encara hi ha qui s recorda dels pobres! ¡Beneït siga el present que pot endolcir, anc que siga sols per un breu moment, les amargors de tota una llarga vida de tristesses! —

I dues grosses llàgrimes li rodolaven cara avall.

Esteve Garrell

¡Contraste!

Hoy es Navidad: día de fiesta y algazara; día alegre y feliz para los que tienen la suerte de poseer, a la vez, salud, dinero, y buen humor.

Hoy es Navidad, día triste para los pobres que tienen la fatal desgracia de carecer de salud, de dinero y de hogar, y será más triste que los otros días, porque verán a los otros como se divierten, comen y derrochan en demasía.

Hoy, mientras los unos se hartarán de buenos manjares y espumosos vinos, otros sufrirán de dolor y de miseria.

El mundo está hecho así: unos ríen y otros

lloran; unos comen y otros se mueren de hambre.

Esta diferencia tan grande no tiene razón de existir. Pues ya que todos somos iguales y todos tenemos los mismos derechos y deberes ¿por qué consentimos este contraste tan horrible?

Jesucristo dijo: «Ayudaos los unos a los otros», «Amarás al prójimo como a ti mismo»; pero los primeros que debieran cumplir estas máximas, son los que menos caso hacen de ellas, y eso que se llaman caritativos, buenos y generosos.

Por algo Santo Tomás puso en su Biblia: «Antes pasará un camello por el agujero de una aguja que un rico entrará en el Cielo».

B.

Els sense llar

El natural silenci que regna en un dels carrers del meu poble es de sobte interromput pels crits i exclamacions de sorpresa que surten dels llavis candorosos de la gent menuda; d'ací i d'allà, sortint de les cantonades i dels dintres de les cases, corren, bo i atropellant-se, al temps que les persones ja d'edat, formen grups en els portals, comentant el succés que per uns moments ha torbat la quietut de la tranquila vila.

Pausadament, contemplant amb mirades d'indiferència la gentada que, encuriósida, els mira, una caravana de zingars se dirigeix dret al sec rieral que no lluny del poble passa.

Són homes nómades, que no parlen igual que nosaltres, que no vesteixen igual que nosaltres, que no viuen com nosaltres. Ells, porten els cabells llargs i negres; son rostre es moreno, sa mirada es vaga. Un gros berret cobreix son cap i un trajo extrany, del que se'n sobresurten uns grossos botons de plata i un cinturó de cuiró ferrat amb claus de metall i unes fortes polaines completen sa indumentaria. Les dones no van menys engalanades que sos companys: morenes també, d'ulls negres i profonds, en els quals un destell misteriós s'hi destaca, admiren, més que pels collarets i arrecades amb que van profusament adornades, per sa bellesa selvatge, per son ritmic caminar, que recorda quelcom de moro i de gitano a la vegada.

La caravana arriba als afores del poble i els últims destells del capvespre allunyen als curiosos al temps que dibuixen en els confins de l'horitzó, la silueta de les tendes de roba que formen el campament de la tribu.

* * *

La nit de Nadal ha arribat.

Les famílies, recullides en ses cases, formen animat grupu entorn de la foguera que crema en la llar, les estelles espeteguen llençant milers d'espurnes i les flames rogenques cargolant-se com llengües de foc, il·luminen les cares radiant d'alegria que les contemplen.

Prompte cauran les dotze; prompte sonará l'hora anunciant al món la vinguda del Mesies.

En el campament nómade brilla una petita foguera que el revesteix de fantàstiques tintes. De sobte el melancònic puejar d'una bandolina fereix el silenci de la nit, al temps que la campana de la vila, atronant l'espai amb sa llengua de bronzo, recull en ses sonores ones, que manifesten el goig i l'alegria del poble, les notes tristes i delicades que llença a l'espai l'ànima commoguda de la tribu nómada.

Jaumeandreu

Nit de Nadal

El Nadal es fret, plujós, trist.

L'hivern, en tota sa cruesa, dóna un to gris a la gran festassa.

Sols en la llar, a l'escalf de la família, s'hi gaudeix de benestar placévol. Davant la taula ben parada s'alegren les cares i s' deixa de banda a lo de fóra, pensant solsament en disfrutar, car la diada s'ho porta.

Més no tot-hom es feliç en la vila, encara que l'alegria dels més sobreixi per damunt les penes dels desheretats, dels que han nascut pel sofriment, dels que la fatalitat amb tota sa nuesa persegueix.

Fixem-s'hi. Dos vellets captaires, cap nevat, pols tremolós, corva l'espina, sense domicili, que en altre temps també foren feliços, també gaudiren de l'alegre Nadal, doncs en sa joventut treballant se guanyaven la vida, quedaren sense fills, sense ls fills aimats, en els quals tenien posades les esperances d'un bell pervindre, d'una bona vellesa, passejen, bo i breçolant-se en busca d'un petit refugi, després de tot un dia de pidolar una almoïna que ls satisfets no ls donen.

La pluja que cau es menuda, freda com neu que, al caure damunt ses mal cobertes carns, els punxa com puntes d'agulles d'acer, els atueix i, rendits, cerquen reculliment en un portal fondo de l'església, en el qual, ja sense esma, abraçats l'un amb l'altre, pera donar-se escalf se preparen a passar-hi la nit, l'alegre nit de Nadal, amb tristesa que llur cor nua, ls ulls regalimen llágrimes a l'ovirar l'alegria dels demés i el trobar se ells, vellets, sense ampar, sols .. solets; essent fills del treball, havent donat llur força, llur sang pera enriquir als qui més fan feliços en la vida i als qui més els desprecien.

Les onze toquen en el campanar de la vila. Les orquestres, en llurs societats, conviden amb ses notes ballivoles, a l'esplai...

La pluja continua ferma, constant. Els satisfets s'apressen panxa-plena, rojes les galtes, a disfrutar, a ple goig, de la nit, l'alegre nit de Nadal.

Els vellets sommien... sommien que ben dinen. Tot es somni.

Joan F. Frank

De Pascuas

Ya estamos en Noche Buena: noche alegre y bulliciosa para el mortal, que en la tierra puede gozar de la vida teniendo salud perfecta.

Ya se oye de la guitarra el son de vibrantes cuerdas, y el ruido metalino de la alegre pandereta. Alegría en las ciudades, en pueblos, villas y aldeas. Cruzando calles y plazas de Granollers, rica y bella, (villa amada que por cuna tiene guirnalda de sierras) van las madres con sus hijos; el abuelito, la abuela; viudos, solteros, casados; casadas, viudas, doncellas hermosas; de esbelto talle;

rubias, blancas y morenas, ansiosos de ver Jesuses; Reyes Magos, las estrellas guadoras del portal, el buey, la mula, la oveja; diversidad de figuras que los belenes ostentan.

Para descansar sus cuerpos, con el alma satisfecha vuelven a su santo hogar, a gozar paz verdadera durmiendo en mullidos lechos.

El nimbo crepuscular en el Oriente ostenta su luz anunciando el día. Ya el sol sigue su carrera. Con el beso de sus rayos, brilla la escarcha en la tierra. Dejad el lecho, mortales, que es hoy día de gran fiesta. Van las alegres muchachas por las calles; muy risueñas, a comprar turrón, barquillos, en sus preferidas tiendas. El jijón, el mazapán, el de avellana, el de yema. Vinos, de lo superior. del Priorato; de Alella y el espumoso Champagne para completar la fiesta. Más, ay...! no todo mortal puede disfrutar de ella dando rienda a sus placeres con esplendor y grandeza.... ¡Ay del pobre sin salud! . . . ¡Ay del pobre sin pesetas!

D. Davi y Güell

Caritat

A la porta de la casa rectoral d'un poble, el nom del qual no ve al cas i que tampoc vui recordar-me, hi havia un lletreret que deia:

Aquí s' fa caritat el dissabte de cada setmana, de 10 a 11 del matí

A dita hora, una munió d'homes, dónes i quitxalla, vells xarucs i gent decrepita, de cares famolenques i malaltices que cobrien vergonyosament llurs cossos demacrats i erts de miseria amb robes de colors indefinits, que semblaven voler preservar d'un fret cruu i intens, enganyant així la carn que, pel color moradenc que tenia, pla s'endevinava de lluny que no ho aconseguien pas, passaven d'un a un; pel davant del portal d'aquella santa casa; anaven passant, aquells cossos flagellats per la miseria, creada i fomentada per una humanitat despictada i barbre, i un home fatuu, amb posat despectiu i com creient-se superior an aquell seguici miserable i vergonyós, amb superioritat altiva i insultant anava donant a cada hù una minúscula moneda d'una quantitat tant irrisoria, que sembla talment creada no més que pera remeiar o aminorar mals d'altri.

Aquesta trista impressió, que tinc grabada en un dels fulls del llibre de la meva vida, m'ha mogut a escriure aquestes quatre ratlles mal girbades, pera demostrar una vegada més que la caritat que s' fa ostensiblement, de tu a

tu i a la llum del dia, no es caritat: es un insult despictat, es una vergassada que treu sang i flagella encara més la carn leprosa, miserable i corrompuda per mals incurables i encomanadiços, que, pera vergonya d'un segle que s' diu de la llum i del progrés, passejen pels carrers, aquests desvalguts de la vida, en munió famèlica i miserable, cercant aquella almoïna, aquella minúscula moneda d'una quantitat tant irrisoria, que sembla talment creada no més que pera remeiar o aminorar els mals d'altri...

Caritat, sí; però caritat anònima: caritat de tots pera tots els que constitueixen l'immensa família de desvalguts i pàries de la vida; aquesta família en la que tots són germans de desgracies i privacions. Aquesta es la caritat que avui demana a l'altruisme i filantropia del poble de Granollers, aquest estol de joves que colaborem en les columnes d'aquest periòdic.

R.

Fatal contraste

Ya hemos llegado a Navidad!, a la gran fiesta universal, a la fiesta de las alegrías, a la fiesta de las vanidades, a la fiesta de las miserias, a la fiesta de los desengaños....

¡Oh, Navidad! Yo te saludo con el corazón lleno de amargura, al ver que ha transcurrido un año más y aun respiramos el mismo ambiente de misticismo que antaño: por doquier la hipocresía imperante, la miseria desgarradora, la desigualdad, el desequilibrio....

Navidad, día de manifiesta alegría para los chiquillos que esperan comer con exceso los consabidos turrónes. Día de jolgorio para la juventud siempre ansiosa de recibir emociones y dispuesta en todo momento para la juerga. Día de felicidad inmensa para las doncellas que se les presenta ocasión propicia para lucir sus exuberantes formas cubiertas por brillantes trajes, por sendos abrigos. Día de satisfacción infinita para las personas de sentimientos religiosos que, con motivo de la fiesta del Nacimiento del Redentor, se les presenta ocasión para rendir tributo a las extraordinarias funciones que con tanto esplendor celebra la Iglesia católica. Día de crueles desengaños para los que soñando constantemente con sacar la lotería, no les ha caído ni un ápice.

En resumen, que Navidad es la fiesta esperada con más entusiasmo y celebrada con mayor fastuosidad de las del año.

Pero ¿es qué puede participar todo el mundo de esta suntuosa fiesta? No, y eso precisamente es lo triste, lo lamentable, las eternas diferencias, los terribles contrastes de nuestra mísera vida.

¿Es justo, es razonable, es ni siquiera humano, que mientras unos, altaneramente engalanados con trajes que les cuestan exorbitantes sumas, cubiertos sus cuerpos con lujosos abrigos, adornados sus pechos con joyas de inmenso valor, provistas sus manos de majestuosos brillantes, esto es, llevando encima una fortuna, se dirijan montados en soberbios automóviles, al teatro, al baile, a la Iglesia,— donde quiera que sea,— a hacer ostensible gala de los privilegios con que la fatalidad les ha dotado, mientras los otros, los desheredados de la fortuna, los que carecen de casa y hogar, se vean obligados a acechar la entrada y salida de los locales frecuentados por esta parte de mundo que la fortuna les sonríe para ver si piadosamente les depositan una miserable moneda de cobre en sus frías y descarnadas manos?

¿Es lógica tan enorme desigualdad entre los que constituimos la gran familia de la humanidad, entre los que vivimos en un mismo mundo y bajo un mismo cielo?

¡Oh, contraste fatal!

J. Ll.

Imp. Garrell · Granollers

Esteban Camillo

Prim, 87

Granollers

Calidad superior

Especialidad en pastas finas

Exportación a provincias

Fábrica de Gaseosas y Sifones

DEPÓSITO
DE LA CERVEZA
DAMM

Juan Clotet

Calle de Barcelona, 18 :: GRANOLLERS

GRAN BAZAR
DE SASTRERÍA

La Serpentina

• Ropas hechas para Caballero y Niño •

Hospital, 97

BARCELONA

Anís Perla del Vallés
ANISADOS : VINOS : LICORES

JUAN MONTAÑA

Fábrica : Calle San Jaime
Despacho : Santa Elisabet, 5 y 7
GRANOLLERS

ESCOPETAS

Marca sin rival

JABALI

SE VENDEN EN LA

Armería de R Prades

PALMA, 35 : GRANOLLERS

ALMACÉN
DE
ARROCES

Venta al por mayor y menor

J. Cunillera e hijo

PLAZA DE LA CONSTITUCIÓN
GRANOLLERS

El Jabón

BARANGE

Es el mejor

No tiene rival

Fábricas en
Granollers Gerona Barcelona-Sans

Gran Cine Marina

INSTALADO EN LA VELOPISTA CAPRANI

Pista de patinaje : Bicicletas de alquiler

Sesiones de Cine y Atracciones
todos los

Miércoles : Sábados : Días festivos

LA CATALANA

Gorras Sombreros Paraguas

ESTEBAN BALDESCÀ

Plaza del Ganado, 21 : Granollers

Relojeria y Plateria

DE
JOAQUÍN CUMELLA

Casa especial para toda clase de composturas

PRECIOS REDUCIDOS

SE COMPRA ORO, PLATA Y PLATINO

Palma, 37, Estanco : Granollers

LA MUTUELLE de Francia y sus colonias, es la primera y más importante de las sociedades de seguros, como lo es en Francia y en España hace largos años. Todos los que se suscriben en dicha sociedad antes del 31 de Diciembre participan de un año.

Para más informes dirigirse al representante, **Esteban Gorchs.**

Pianos de alquiler

Vda. ROURA

Calle Palma, 41 : GRANOLLERS

Taller fotográfico

MAASANS

Fotografías artísticas con luz artificial : Ampliaciones : Reproducciones : Al Platino : Carbón Esmalte

Procedimiento al Bromail a las tintas grasas : Fotografía directamente en colores por las placas Autochromes

NEW-YORK : Sastrería

CALLE DE FERNANDO, 42 BARCELONA

Sastrería para Caballeros, Señoras y Niños

GENEROS GARANTIDOS :: PRECIOS MÓDICOS